

Franks helligheter

Jeg har fått en pc! Jeg har fått en pc! JEG HAR FÅTT EN PC! Eller rettere sagt: Moren min har fått en ny pc, og jeg har overtatt hennes gamle. Den er ikke så bra, for det går ikke an å spille spill på den eller koble seg på nettet. Men jeg kan skrive. Så nå skal jeg skrive en bok. For hvis jeg skriver mange bøker, blir jeg kanskje like kjent som Astrid Lindgren, og får en egen fornøylespark oppkalt etter meg. Forrige sommer besøkte nemlig jeg, mamma og pappa i familieparken Astrid Lindgrens Värld. Tenk, så kult, da, hvis noen kunne dra til Frank Svenssons Verden!

Jeg som skriver denne boka, heter Frank. Her kommer litt viktig informasjon om meg: Jeg er tolv år og går i klasse 6B på Vårbakke skole. Jeg bor i en leilighet med moren min, Hanne, og faren min, David. Storesøsteren min, Jenny, bor også her, men hun sover nesten hele tiden. Vi har en katt som heter Skatten, og før den hadde vi en katt som het Mike

Hat (rart navn, kanskje, men hvis du sier det på engelsk, blir det morsommere). Før den igjen hadde vi en katt som het Mykisen. Begge to er døde nå.

Jeg er ikke den høyeste i klassen, men ikke den korteste heller. Jeg er sånn midt imellom. Jeg er ikke den beste når vi har prøver på skolen, men heller ikke den dårligste. Jeg er ikke den raskeste i klassen, men jeg er ikke en snegle heller.

Jeg har samme hårfarge som faren min, og han sier at hårfargen hans ligner fargen på pelsen til ei overkjørt rotte. Øynene mine er brune, og jeg har glipe mellom tennene. Mamma sier at de snart

vokser sammen, men jeg vet ikke om jeg har lyst til det. Glipen er perfekt når jeg drikker med sugerør.

Yndlingsmaten min er taco, pizza og far-

mors pannekaker. Når jeg ikke er på skolen, liker jeg å spille fotball og å henge med bestevennen min, Andreas.

Mamma er sykepleier på sykehuset. Hun jobber ikke med persiennner eller hva det nå heter. Hun sitter for det meste med permer og sier hva alle sykepleierne skal gjøre. Pappa sier at hun er den viktigste i familien vår, ja, i hele byen.

Pappa er pastor og jobber i en kirke. Pastor er omtrent det samme som prest, men pappa pleier å si at kirken han jobber i, ikke har så høyt tårn og spisst tak som kirkene prester pleier å jobbe i. Kirken pappa jobber i, har flatere tak og på framsiden et stort kors, som lyser når det er mørkt. Han står ofte framme i kirken og snakker om Gud, Jesus og Bibelen, og etterpå treffer han gamle damer, og etter det igjen vet jeg ikke helt hva han gjør for noe. Jeg synes det er gøy å gå i kirken, for jeg liker å høre pappa fortelle gamle fortellinger. Men aller mest liker jeg å gå i kirken fordi det er snille folk der og mange bra gjemmesteder hvis du skal leke gjemsel.

Byen vi bor i er ikke så stor, men «den har det vi trenger», som mamma sier.

Nå kommer jeg ikke på noe mer å skrive om meg selv.

Så la oss begynne. Her kommer første kapittel i min første bok.

PS. Jeg så at jeg har stavet feil. Det skal være **Franks hemmeligheter**, ikke helligheter. Men jeg lar det stå. Helligheter høres ut som noe kristent, og jeg tror jo på Gud, i alle fall nesten alltid. Noen ganger ikke, men pappa, som jeg tenker er proff på kristendommen, sier at det viktigste ikke er at jeg tror på Jesus, men at Jesus alltid tror på meg. Er ikke helt sikker på hva det betyr, men jeg liker at noen tror på meg. **PS.**

Kapittel 1

Gjenvinningsstasjonen

Oi, oi, oi, denne dagen har vært kaos. Den endte heldigvis bra. Det var en spesiell dag, hele klassen vår skulle på studietur til søppeldynga. Vi har allerede besøkt politistasjonen og brannstasjonen. I dag skulle vi altså til søppeldynga. Kontaktlæreren vår, Richard, hadde sagt vi skulle få spørre om alt vi lurte på om søppel. Dynga ligger et stykke utenfor byen, så først måtte vi kjøre et stykke med buss. På bussen fikk jeg sitte ved siden av Andreas. Det er alltid fint å havne sammen med bestevennen sin, synes jeg.

Richard sa i mikrofonen på bussen at vi skulle få gå en rundtur, og at det var viktig at hele klassen holdt sammen – det var store maskiner og lastebiler der som han ikke ville at vi skulle have under. Det Richard IKKE sa, var hvor vondt det luktet på dynga. Da vi gikk av bussen, var det som å stange rett inn i en stinkende vegg.

– Æsj, det lukter som en blanding av fatterns

morra-ånde og gammelt søppel dyppa i muggen banan! hylte Andreas og lot som han måtte kaste opp. Da alle hadde hentet seg inn etter luktsjokket, sa Richard med høy stemme:

– Dette er Conny. Han jobber her og skal vise oss rundt på søppeldynga.

DET HETER GJENVINNINGSSSTASJONEN! ropte Conny så alle ble helt stille, sperret opp øynene og rettet ryggen. Richard ble rød som en tomat i ansiktet, for han ble så flau. Han visste sikkert at det ikke het søppeldynga, men gjenvinningsstasjon.

Richard så ut som en liten guttunge ved siden av Conny. Conny hadde på seg store blå og skitne bukser og en stor, rutete skjorte. Hendene var store som tennisrekkerter.

– Følg etter meg, sa Conny.

Alle i klassen fulgte etter, som om vi gikk i et Lucia-tog. Til og med de som pleier å bråke mest, gikk helt stille på rekka. Til sist trippet Richard på tå som en forskremt liten nisse. Jeg tror han skammet seg.

Etter noen meter stoppet Conny ved en stor, blå container.

– Her samler vi alt gjennomsiktig glass. Det lager vi nye glass av. Dere skjønner, det som dere tror er søppel, kan vi på gjenvinningsstasjonen gjøre til noe brukbart igjen.

Så gikk vi ti meter til og stoppet ved en gul container.

– Her samler vi alt farget glass. Det blir det også nye glass av. Dere forstår, det som dere tror er søppel, kan vi på gjenvinningsstasjonen gjøre til noe brukbart igjen.

Sånn fortsatte det. Neste container var rød. Der lå alt papiret. Conny sa at de kunne lage nytt papir av

det. Og så gjentok han det han hadde sagt to ganger før.

– Det som dere tror er søppel, kan vi på gjenvinningsstasjonen gjøre til noe brukbart igjen.

Etter sju containere hadde vi sett mer søppel enn noen gang før. Og vi hadde hørt Conny si om og om igjen at alt det som andre tror er søppel, det tar gjenvinningsstasjonen seg av og lager til noe nytt og brukbart.

Da vi kom tilbake til stedet der vi begynte, sa Conny at vi skulle ha en konkurranse. Alle i klassen ble skikkelig gira. Konkurranser er noe av det beste som fins, synes jeg.

Conny hadde satt fram ti store, stappfulle søppelsekker. Foran sekkene hadde han satt fem ulike dunker. Konkurransen gikk ut på at vi på forskjellige lag skulle sortere hele den store søppelsekken. Vi skulle legge plast i den dunken det sto plast på, papir i den det sto papir på og – ja, du skjønner. Conny begynte å dele klassen i to og to. Alle lærerne på skolen vet at Andreas og jeg er bestevenner, og derfor havner vi ofte på forskjellige lag, men denne gangen fikk vi være sammen. Det føltes nesten som

om vi kom til å vinne bare fordi vi var på samme lag.

Da alle lagene hadde stilt seg ved hver sin søppel-sekk, holdt Conny opp en stor plastpose:

– Her er premien til det laget som vinner.

Det var en pose stappfull av godteri. Ja, du leste riktig. Godteri. Midt i uka og i skoletiden. For en drøm! Jeg hadde aldri sett så mye godteri i hele mitt liv. Armen til Conny skalv da han holdt den opp for at alle skulle se – så tung var den. Den veide kanskje ti kilo. Tenk deg at du legger oppi to gensere, et par bukser og sko i en kasse – så full var den. Conny sa at han hadde funnet posen på jobben.

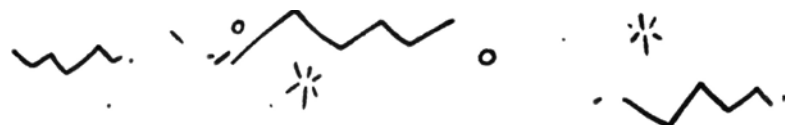
Nå virket det som om alle i klassen ville konkurrere. Konkurranselysten og godteriet fikk alt til å føles skikkelig alvorlig.

Da Conny blåste i ei fløyte, begynte alle i klassen å sortere søppel. Det laget som rakk å sortere fortest, vant. Men om noen sorterte noe feil, ville Conny legge til 30 sekunder på den samlede tiden. Det var regelen.

Jeg og Andreas var skikkelig raske. Vi løp fram og tilbake til dunkene så svetten rant av oss. Jeg kikket

bort på de andre lagene og så at de ikke var like raske som oss. Før vi helt forsto hvordan, var den store søppelsekken tom, og alt søppelet var sortert i de forskjellige dunkene. Vi ropte så høyt vi kunne:

– FERDIG!

De andre i klassen løp fortsatt fram og tilbake. Jeg og Andreas klemte hverandre, hoppet opp og ned og sang: «Vi har vunnet godteri, vi har vunnet godteri!» Conny gjorde tommel opp-tegn til oss og fortsatte å se på hvordan det gikk med de andre lagene. Vi fikk vann i munnen. Det liksom bølget og klukket der inne etter noe søtt. Da alle lagene hadde sortert ferdig, gikk Conny bort til Andreas med godteriposen og sa:

– Hold denne her, så skal jeg se om dere har sortert alt rett. Andreas orket nesten ikke å holde posen. Han kikket bort på meg, og jeg skjønnte at han lot som om posen var mye tyngre enn den egentlig var. Jeg tror han gjorde det litt for å erte de andre.

– Aj, aj, aj! sa Conny plutselig.

Det gikk et grøss gjennom hele meg. Tiden sto

stille da han fortsatte og sa:

– Dere har lagt potetgullposen i dunken for met-
tall. Den ser kanskje ut som metall, men den skal
være i dunken for plast. Det betyr at dere får 30
sekunder med tilleggstid.

Det betydde ... at de som vant var Sandra og
Anna! Akkurat da ønsket jeg at jeg ikke hatt stått
opp av sengen den dagen. Det var jo jeg, jeg, jeg
som hadde sortert feil og gjort sånn at vi tapte.

Conny tok godteriposen med de store hendene sine
og ga den til Anna.

Andreas snudde seg sint mot meg og ropte:

– Din søppel-dritt!

Han hadde ikke trengt å si det, for jeg kjente meg
virkelig som en dritt. Inni kjente jeg meg som en
sånn brusboks som er tråkket helt flat. Helt ubru-
kelig. Det var vanskelig å se Andreas så sint, og det
var enda vanskeligere å se hvor morsomt Sandra og
Anna syntes det var å få den store godteriposen. Før
vi gikk på bussen for å kjøre tilbake til skolen, spur-
te Conny hva vi hadde lært. Nesten alle i klassen
rakte opp hånda. Jeg orket ikke, selv om jeg visste
svaret. Det ble Daniel som fikk svare:

– Det vi tror er søppel, kan dere lage noe brukbart
av.

Conny virket veldig fornøyd med det svaret.
Resten av skoledagen klarte jeg ikke slutte å tenke
på alt det godteriet jeg hadde mistet. Det gjorde
nesten vondt i magen, så godtesjuk var jeg. Men det
som gjorde aller mest vondt, var at jeg kunne høre
ropet til Andreas i ørene:

– Din søppel-dritt!

På vei hjem fra skolen kom jeg på at kirken ofte
har kaker til overs etter kirkekaffen som pleier å
være etter gudstjenesten. (Det er de kakene som
gjør at pappa aldri kommer til å passe inn i den fine
strikkegenseren igjen, sier mamma.) Da jeg kom
dit, var det flere gamle mennesker som satt og hørte
på pappa, som hadde en eller annen slags samling.
Jeg listet meg inn, satte meg helt bakerst på en benk
og kikket på dem som var der. Jeg telte sju hoder
med grått hår og to helt uten hår.

Pappa snakket om Jesus. Han pleier det. Han
snakket om at Jesus var en annerledes rabbi. Jeg har
skjønt etterpå at rabbi betyr lærer. Pappa fortalte at
den gangen Jesus levde, så mente de at kvinner og

barn ikke var like mye verdt som menn.

Men Jesus sa ofte det motsatte. En gang stilte han et barn foran seg og sa til dem som hørte på: Hvis dere ikke blir som dette barnet, kommer dere ikke til å skjønne noen ting om hvem Gud er. Og pappa forklarte at Jesus ofte tok tak i det som andre lærere ikke syntes var viktig, og sa at det var kjempeviktig.

Pappa fortalte også om en gang da Jesus var på fest og det ble tomt for drikke. Men da tok Jesus vann som det ikke var meningen de skulle drikke, og forvandlet det til vin. De som var på festen, sa at den vinen var perfekt.

– Sånn er Jesus, sa pappa til alle de gamle som satt i kirken. – Det som mange ikke

syntes var bra nok, lagde Jesus noe brukbart av.

Det der høres AKKURAT ut som på gjenvinningsstasjonen, tenkte jeg.

Etterpå ba pappa en lang bønn. Jeg sa stille til Jesus at jeg følte meg som søppel, men at hvis han ville, kunne han godt få bruke meg.

Da alle de gamle damene og mennene var gått, gikk jeg til det lille kjøkkenet i kirken og fant fire små ballerinakjeks. Det var ikke like bra som en godteripose, men det fikk duge.

Pappa skulle ta bilen til sykehuset etterpå for å besøke en som var syk, så han sa at jeg måtte gå hjem.

Da jeg åpnet døren til leiligheten, følte jeg at ikke alt var som vanlig. Jeg så at mamma satt ved kjøkkenbordet. Hun satt med ansiktet i hendene, og jeg hørte at hun gråt.

Jeg liker virkelig ikke at mamma eller pappa gråter. Jeg spurte med lav stemme om hva som hadde skjedd. Først sa hun at det ikke var så viktig. Men så vinket hun meg bort til seg og la armene rundt meg. Hun fortalte at hun hadde søkt på en ny jobb, og at hun virkelig hadde trodd hun skulle få den,

men så hadde hun fått en e-post der det sto at hun ikke fikk den.

Da trakk jeg meg ut av favntaket. Jeg la hånda min på hennes og sa at jeg trodde jeg visste litt om hvordan det føltes. Mamma så forbauset ut. Nesten som om hun hadde sett en hest med fem bein. Men jeg tenkte jo på den store godteriposen som jeg hadde holdt på å vinne. Jeg sa:

– Det er så kjipt når du nesten får noe du har kjempelyst på, og så får noen andre det i stedet. Kroppen innstiller seg liksom på en ting, og så føles det bare tomt når du ikke får det.

Da jeg hadde sagt det, så mamma ut som om hun hadde sett en hest med ti bein. Hun bare måpte. Så klemte hun meg hardt og lenge. Hun hvisket at hun syntes jeg var klok, og at jeg visste akkurat hvordan hun ønsket å bli trøstet.

Så tenkte jeg at jeg ville gå inn på rommet mitt. Før jeg gikk, snudde jeg meg mot mamma og sa at om hun føler seg som søppel, så kan hun alltid vite at Jesus er som en gjenvinningsstasjon. Han tar det som har gått i stykker, og lager noe nytt og brukbart av det.

Hun så ikke ut som om hun forsto, men jeg orket ikke å forklare. Etter kveldsmaten da pappa hadde kommet hjem, fikk jeg en pakke. På kortet sto det:

Takk for trøsten!

Klem, mamma

I pakken var det tre poser med supersure Streetracer, yndlingsgodteriet mitt.

Tenk da, at jeg kunne trøste henne! Jeg som følte meg som en søppel-dritt. Jeg hadde jo ikke kunnet sagt det der hvis jeg ikke vært med på de kjipe greiene på søppeldynga.

Tenk om det var sånn Jesus brukte meg?

